

Izrael Sztern

W Saskim Ogrodzie

1.

Mniejsze, mniejsze, mniejsze
stają się w niebie płomienie.

Znużone obłoki układają się
na łóżach z masy perłowej
i odpoczywają.

Cicho, cicho
rozmawiają gumowe koła
z asfaltem ulicy przy wejściu do Ogrodu.

Wielkie miasto ogarnęły
błękitne cienie.

Wysoki, gorący dzień
chylił się, chylił się, chylił
aż zapadł.

Teraz swobodniej poruszają się drzewa
i strząsają na ziemię z głów
ostatnie błyski.

No i leży teraz wieczór
w chłodnej sadzawce
między dwoma łabędziami.

A łabędzie patrzą
i płaczą i płyną
białe po ciemnym
białe po ciemnym.

Słuchają także
jak starzec idąc
brzegiem wody
szepce do siebie:
Jak dobrze... jak dobrze
Pochwalony niech będzie Stwórca!
Ach...

2.

Z werandy przy Teatrze Letnim
wybiega
zdrowo
w ciemną aleję

śmiej.

W niewidzialnej marmurowej ciszy
stoją rzędem posągi,
dźwigają noc na ramionach,
a noc się cieszy –
gwiazdy... gwiazdy... gwiazdy...

Tuż obok
rośnie duma drzew...

Na ławce w kątku
siedzi chłopiec samotny
rozmyśla i śpiewa:

„Czy wystarczy jasnych
gwiazd na niebie?
Czy wystarczy miłych
dziewcząt na ziemi?
Dziś wieczorem nie przysłaś –
więc jutro przyjdiesz –
a może masz już drugiego –
ja innych nie mam...”

Weranda się ożywia.
W Teatrze Letnim
zaczyna się teraz
akt drugi.

Tłumaczka: Bella Szwarcman-Czarnota